Dosarul nr. 3-3621/2023

**H O R E**
În n gii

10 martie 2026 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător **Gandrabur Marcel**
Grefier **Negru Elena**

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată de Societatea cu Răspundere Limitată ”Repromed” împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, terți Buzu Valeriu și Buzu Marina, cu privire la contestarea actului administrativ individual,

**c o n s t a t ă:**

**Argumentele participanţilor la proces.**

La data de 11 decembrie 2023 Societatea cu Răspundere Limitată ”Repromed” (în continuare SRL ”Repromed”), în persoana administratorului Lîsîi Lidia a înaintat **acțiune de contencios administrativ** în contradictoriu cu Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal (în continuare CNPDCP), terți Buzu Valeriu și Buzu Marina solicitând anularea deciziei nr. 299 din 30 octombrie 2023.

În motivarea acțiunii a menționat următoarele:

*”În fapt la data de 04.12.2023 SRL ”Repromed” a recepționat scrisoarea nr. 02/1-06/B-670/3810 din 31.11.20232 emisă de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a Republicii Moldova (CNPDCP) la care a fost anexată decizia nr. 299 din 30.11.2023 prin care pârâtul a dispus: 1. Constatarea încălcării dreptului la acces la datele cu caracter personal ale cet. *****, prevăzut de art. 13 alin. (1) al Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal, de către SRL ”Repromed”, în circumstanțele de fapt și de drept descrie în prezenta decizie; 2. În conformitate cu art. 27 alin. (5) al Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal, operatorul, persoana împuternicită de către acesta sau subiectul datelor cu caracter personal pot contesta decizia Centrului direct în instanța de judecată Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani), situată la adresa: mun. Chișinău, str. Kiev 3, în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile. În motivarea deciziei nr. 299 din 30.11.2023 pârâtul a indicat precum că: „Prin urmare, la caz, Centru determină că, reprezentatul legal al subiectului de date - Buzu Valeriu la depunerea cererii s-a identificat prin prezentarea buletinului de identitate către reprezentantul SC ”Repromed” SRL, inclusiv a anexat copia certificatului de naștere a copilului *****, în care se regăsesc numele, prenumele și IDNP tatălui, precum și ale copilului date, care ar fi fost suficiente pentru identificarea persoanei. Or, în cazul în care operatorul avea careva dubii*

*referitor la veridicitatea identității persoanei sau reprezentării acestuia în calitate de părinte pe motiv de decădere din drepturile părinteşti, putea lua măsurile rezonabile pentru a verifica îndoiala, spre exemplu prin a realiza un apel către mama minorului sau să solicite originalele documentelor prezentate în copii la ridicarea informației solicitate de către acesta. Totuşi, deşi cererea reprezentantului legal a subiectului de date - Buzu Valeriu a fost recepționată la data de 24.08.2023 de către SC "Repromed" SRL - operator de date prin prisma condițiilor stabilite la art. 3 al Legii privind protecția datelor cu caracter personal, acesta nu a furnizat prin răspunsul nr.76 din 21.08.2023 informațiile solicitate de către cet. Buzu Valeiu, conform considerentelor prevăzute la art. 13 al Legii privind protecția datelor cu caracter personal, ordine în care se atestă că operatorul a refuzat oferirea informațiilor, invocând prevederile Legii nr. 263 din 27.10.2005 cu privire la drepturile și responsabilitatea pacientului și a Instrucțiunii Ministerului Sănătății, aprobată prin Ordinul nr. 303 din 06.05.2010. Totodată, nu pot fi reținute cele invocate de către operatorul - SC "Repromed" SRL precum că petentul nu ar fi înlăturat neajunsurile care ar fi fost expuse în răspunsul din 21.08.2023, or cele pretinse de către operator nu sunt aplicabile legislației din domeniul protecției datelor cu caracter personal, întrucât art. 13 din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal nu condiționează realizarea dreptului de acces la date cu caracter personal, ci dimpotrivă punctează exhaustiv care informații urmează a fi oferite subiectului de date/reprezentantului legal al acestuia. Astfel, la caz se constată că, operatorul - SC "Repromed" SRL a refuzat furnizarea informațiilor solicitate prin cererea reprezentantului legal al subiectului de date – Buzu Valeriu din 15.08.2023, încălcând prevederile art. 13 alin. (1) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal." Examinând decizia nr. 299 din 30.11.2023 emisă de către CNPDCP, constată faptul că acest act administrativ individual este ilegal, fiind emis contrar principiul legalității și egalității de tratament, consacrate în art. 21, 23 din Codul administrativ, conform cărora autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative, autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege, autoritățile publice și instanțele de judecată competente acționează respectînd principiul egalității și nediscriminării, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să trateze în mod egal persoanele aflate în situații similare. Orice diferență de tratament trebuie justificată în mod obiectiv. Atât în cadrul procedurii administrative, cât și în cadrul procedurii de contencios administrativ sau ca rezultat al acestora, persoană nu poate beneficia de privilegii, nu poate fi dezavantajată, lipsită de drepturi sau scutită de obligații pe motiv de rasă, origini familiale, sex, limbă, cetățenie, apartenență etnică, religie, convingeri politice sau ideologice, educație, situație economică, condiție socială. Decizia nr. 299 din 30.11.2023 survine în urma aprecierii eronate a legislației și a probelor administrate, dacă cestea au fost administrate în general, fiind pasibil recunoașterii ca ilegal, cu restabilirea drepturilor violate a reclamantului prin suspendarea și anularea în totalitate a deciziei nr. 299 din 30.11.2023. În susținerea ilegalității deciziei nr. 299 din 30.11.2023 emise de pârât constată următoarele. Cererea nr. 53 din 15.08.2023 a fost*

*expediată la adresa de email al reclamantului, astfel constatarea pârâtului precum că (citează): „Buzu Valeriu la depunerea cererii s-a identificat prin prezentarea buletinului de identitate către reprezentantul SC ”Repromed" SRL", este falsă și nu corespunde adevărului, or faptul că cererea din 15.08.2023 privind accesul la informație medicală a fost înaintată în format electronic exclude posibilitatea științifico - fantastică ca domnul Buzu Valeriu să se fi legitimat cu buletinul de identitate către față de un reprezentant al reclamantului, or cel puțin reclamantul nu deține o așa tehnologie avansată. Reieșind din conținutul Cererii nr. 53 din 15.08.2023 constată faptul că Buzu Valeriu este tată divorțat, fapt probat prin hotărîrea judecătoriei Chișinău sediul centru, din 25.11.2021, iar copilul minor ***** nu are stabilit domiciliul cu acesta, copilul minor ***** se află custodia și îngrijirea permanentă a mamei, iar acțiunile întreprinse de către Buzu Valeriu în raport cu copilul minor ***** nu au fost vizate și acceptate de către mama copilului minor, or în cererea din 15.08.2023 însăși Buzu Valeriu indică: „în urma refuzului sistematic al mamei copilului minor da a-i furniza informația cu privire la starea medicală a copilului formulează prezenta cerere de acces la informație...”. În conformitate cu prevederile art. 61 din Codul familie: „(1) Drepturile și interesele legitime ale copiilor sînt apărate de către părinții lor. (2) Părinții sînt reprezentanții legali ai copiilor lor și acționează în numele lor în relațiile cu toate persoanele fizice și juridice, inclusiv în autoritățile administrației publice și instanțele judecătorești, fără a avea nevoie de împuterniciri speciale. (2[1]) Părinții sunt în drept să-și delege parțial drepturile și obligațiile privind creșterea, îngrijirea și educația copilului unui custode, prin depunerea unei cereri la autoritatea tutelară locală, conform procedurii stabilite de legislație. în acest caz, părinții rămân a fi reprezentanții legali ai copilului, iar custodele exercită atribuții de responsabil legal al copilului, în condițiile legislației. (3) În cazul existenței unor conflicte de interese între părinți și copii, acestea se soluționează prin decizia autorității tutelare locale de la locul aflării copilului, care poate fi atacată pe cale judecătorească, interesele copiilor, în acest caz, fiind reprezentate de către autoritatea tutelară teritorială.” În cauză, faptul existenței conflictelor de interese între soții Buzu cu privire la copilul minor *****, astfel Buzu Valeriu nu a prezentat reclamantului vreun acord al mamei copilului minor ***** referitor la informația solicitată, deci Buzu Valeriu nu poate în mod unilateral pretinde încălcarea unor drepturi ale copilului minor ***** de către reclamant. În conformitate cu prevederile art. 62 din Codul Familiei: (1) Drepturile părinților nu pot fi exercitate contrar intereselor copilului lor. Părinții nu pot prejudicia sănătatea fizică și psihică a copilului. (2) Metodele de educație a copilului, alese de părinți, vor exclude comportamentul abuziv, insultele și maltratările de orice fel, discriminarea, violența psihică și fizică, aplicarea pedepselor corporale, antrenarea în acțiuni criminale, inițierea în consumul de băuturi alcoolice, folosirea substanțelor stupefiante și psihotrope, practicarea jocurilor de noroc, cerșitul și alte acte ilicite. (3) Toate problemele privind educația și instruirea copilului se soluționează de către părinți de comun acord, ținîndu-se cont de interesele și de părerea copilului. (4) Părinții poartă răspundere, în modul stabilit, pentru exercitarea drepturilor părintești în detrimentul intereselor copilului. Deci, având în vede faptul că nici autoritatea tutelară nici mama copilului minor nu au constatat și nu au deplâns încălcarea drepturilor*

*copilului minor ***** de către SRL ”Repromed”, decizia pârâtului prin care se constată încălcarea dreptului la acces la datele cu caracter personal ale cet. ***** este lipsită de esență. În conformitate cu prevederile art. 11 din Legea nr. 263 din 27.10.2005, cu privire la drepturile și responsabilitatea pacientului: (4) Prestatorii de servicii de sănătate asigură accesul nelimitat al pacientului, al reprezentatului său legal (al rudei apropiate) la informația privind propriile date medicale, la rezultatele și la dosarele cu investigații, la tratamentele și îngrijirile primite, cu eliberarea unui rezumat în scris la externare. Pacientul poate obține copia oricărei părți din propriile date și dosare medicale în modul stabilit de Ministerul Sănătății. (6) Informațiile medicale se prezintă pacientului personal, iar pentru persoanele care nu au atins vârstă de 18 ani și cele în privința cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară - reprezentanților lor legali, informând concomitent pacientul în măsură adecvată discernământului lui. Modalitatea de eliberare a informației din dosarele medicale, de către prestatorii de servicii medicale, indiferent de forma juridică de organizare, în scopul asigurării accesului pacientului la propriile date cu caracter medical și garantarea confidențialității informațiilor ce țin de secretul medical este strict reglementat prin Instrucțiunea aprobată prin Ordinul Ministerului Sănătății nr. 303 din 06.05.2010 cu privire la asigurarea accesului la informația privind propriile date medicale și lista intervențiilor medicale care necesită perfectarea acordului informat. Dosarul medical al pacientului reprezintă documentație de evidență medicală primară de ambulator și staționar ce conține informațiile despre starea sănătății fizice psihice, precum rezultatele investigațiilor, tratamentelor și îngrijirilor medicale primite. În conformitate cu art. 3 al Instrucțiunii, cu privire la modul de eliberare a informației privind propriile date medicale, informația din documentația de evidență medicală primară de ambulator și staționar (în continuare - dosar medical), cu privire la propriile date medicale, la rezultatele investigațiilor, la tratamentele și îngrijirile primite se eliberează personal pacientului, iar pentru persoanele care nu au atins vîrsta de 18 ani, precum și cele declarate incapabile sau cu capacitate de exercițiu limitată - reprezentanților lor legali (rudele apropiate), informând concomitent pacientul în măsură adecvată capacității lui de exercițiu. În cazul când pacientul nu dorește să fie personal informat, la solicitarea acestuia, informația se prezintă persoanei nominalizate de către pacient. În conformitate cu art. 7 al Instrucțiunii, cheltuielile aferente necesare pentru efectuarea copiilor din dosarul medical sânt acoperite de către solicitant în conformitate cu prevederile articolului 20 al Legii nr. 982-XIV din 11 mai 2000 privind accesul la informație (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2000, nr. 88-90, art. 664), în cauză Buzu Valeriu nu a garantat plata acestor cheltuieli. În conformitate cu art. 8 al Instrucțiunii, informația privind propriile date medicale poate fi oferită sub forma unui rezumat în scris (extras din fișa medicală de ambulator sau fișa medicală de staționar (F 027 e) și/sau copia oricărei părți din propriile date și dosare medicale, însă prin cererea din 15.08.2023 Buzu Valeriu a solicitat: ”certificat cu privire la serviciile de sănătate și intervenția medicală a copilului minor *****, copiile de pe toate actele inclusiv consimțământul utilizat pentru intervenție”, deci obiectul cererii din 15.08.2023 nu corespunde pct. 8, în fond nefiind posibil de executat conform cerințelor lui Buzu Valeriu. În conformitate cu art. 13 al Instrucțiunii;” Cererea scrisă va conține: Datele de*

*identificare a solicitantului, b) Detalii suficiente şi concludente pentru identificarea informaţiei solicitate (date despre aflarea la evidenţă în instituţia dată, date despre perioada tratamentului ambulatoriu/staţionar efectuat, date despre perioada de efectuare a investigaţiilor etc.). c) Modalitatea acceptabilă de primire a informaţiei solicitate (extras din fişa medicală de ambulator/staţionar, copia integrală sau parţială a fişei medicale), d) Acordul de a acoperi cheltuielile pentru copiile primite din dosarul medical şi modul de primire a informaţiei (expediat prin poştă, personal)." În conformitate cu art. 14 al Instrucţiunii; "Cererea este însoţită de următoarele acte: a) Buletinul de identitate a solicitantului; b) în cazul pacienţilor care nu au atins vîrsta de 18 ani, solicitantul anexează la cererea depusă şi copia de pe certificatul de naştere al pacientului, şi după caz, copia actului oficial, care atestă dreptul de tutore sau curator al pacientului." În speţă, la cererea lui Buzu Valeriu nu au fost indicate detalii suficiente şi concludente pentru identificarea informaţiei solicitate, (date despre perioada tratamentului ambulatoriu/staţionar efectuat, date despre perioada de efectuare a investigaţiilor pacientului), acordul solicitantului de a acoperi cheltuielile pentru copiile primite din dosarul medical, modul de primire a informaţiei (expediat prin posta, personal, email) la cerere nu a fost anexat copia actului de identitate al solicitantului după cum prevede strict pct. 14, a) al Instrucţiunii cu privire la modul de eliberare a informaţiei privind propriile date medicale, aprobate prin Ordinul Ministerului Sănătăţii nr. 303 din 06.05.2010. Constată faptul că SRL "Repromed" nu a refuzat în furnizarea informaţiei solicitate dar prin Scrisoarea nr. 76 din 21.08.2023 l-a informat pe terţul Buzu Valeriu inclusiv şi Ministerul Sănătăţii, Avocatul poporului pentru drepturile copilului, la plângerile lui Buzu Valeriu, despre faptul că pentru eliberarea a informaţiei din dosarul medical solicitantul este în drept a se adresa SRL "Repromed" cu o cerere în modul stabilit de Instrucţiunii cu privire la modul de eliberare a informaţiei privind propriile date medicale, aprobate prin Ordinul Ministerului Sănătăţii nr. 303 din 06.05.2010, act normativ pe care reclamantul este obligat să îl respecte, în caz contrar fiind pasibil de sancţionarea pentru nerespectarea legislaţiei în domeniul medical. În vederea raportării normelor de drept citate la circumstanţele cauzei, se consideră întrunite la caz criteriul existenţei unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil şi criteriul existenţei unui pericolul iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, or în cauză prin emiterea actului contestat se urmăreşte suspendare activităţii reclamantului în calitate de sancţiune contravenţională. În speţă decizia nr. 299 din 30.11.2023 contestată fiind un act administrativ defavorabil a fost emis vădit contrar procedurii legale administrative, contrar competenţei, încalcă dreptul reclamantului de a presta servicii de sănătate şi creează prejudicii ireparabile, exprimate inter alia prin încălcarea dreptului constituţional la muncă al angajaţilor reclamantului, dreptul al activitate economică neprejudiciată din partea instituţiilor statale. Prin urmare, cererea de chemare în judecată reprezintă unicul mijloc de apărare, care trebuie să acorde o protecţie efectivă, ci nu iluzorie, în scopul neadmiterii încălcării dreptului reclamantului la un recurs efectiv combinat cu obligaţia autorităţilor de a-şi motiva corect decizia. Iar obligaţia de motivare a unui act administrativ se*

*regăseşte în jurisprudenţa continuă a Curţii Europene pentru Drepturile Omului şi îşi are izvorul în dreptul oricărei părţi în cadrul unei proceduri să prezinte judecătorului observaţiile şi argumentele sale (Werner vs Austria, hot. din 24.11.97) combinat cu dreptul părţilor şi că aceste observaţii şi argumente să fie examinate în mod efectiv (hot.Van de Hunk vs Olanda din 19.04.94), iar obligaţia de motivare a hotărârii este singurul mijloc prin care se poate verifica respectarea drepturilor menţionate anterior. În temeiul art.6 CtEDO, autorităţile naţionale, sunt obligate să-şi motiveze deciziile în măsura în care acest lucru ar permite executarea efectivă a dreptului de apel, nu i-ar lăsa pe părţi într-o stare de incertitudine şi nu se va crea impresia că ei nu au fost auziţi (Hirvisaari vs Finland, hot. din 27.09.2001; Garda Ruiz vs Spain, ot.21.01.1999, the Helly vs Finland, hot.19 decembrie 1997). Conform art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, acte defavorabile sunt actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat. Conform art. 15 alin.(2) Cod administrativ, operaţiunile administrative pot fi contestate doar concomitent cu actul administrativ individual, cu excepţia operaţiunilor administrative executorii sau îndreptate împotriva unui terţ. Astfel, în privinţa primei condiţii de admisibilitate se constată că decizia nr. 299 din 30.11.2023 este un act administrativ individual defavorabil. Or, în conformitate cu art. 171 alin. (4) Cod administrativ, actele administrative individuale sânt executorii din momentul survenirii obligativităţii lor, cu excepţia cazului când executarea lor este suspendată prin decizia autorităţii publice sau prin act judecătoresc de dispoziţie. Dacă se depune o cerere de suspendare a executării actului administrativ individual, acesta poate fi executat doar după soluţionarea cererii respective. Referitor la competenţa instanţei de judecată la examinarea acţiunii în ordinea contenciosului administrativ se constată că competenţa în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (1) şi art. 196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chişinău, sediul Râşcani. Conform art. 224 alin. (1) lit. a) Cod administrativ examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale. Deci, în circumstanţele speţei, reclamantul are un motiv obiectiv justificat pentru a pretinde că prin emiterea Deciziei din 30.11.2023 pârâtul a indus riscuri iminente de impact în privinţa activităţii reclamantului, motiv din care sunt îndreptăţiţi de a obţine suspendarea executării actului administrativ, în temeiul art. 214, alin. (2), aplicat în coroborare cu prevederile art. 172 alin.(2), lit. „b" Cod Administrativ. Reţine faptul că la moment, Centrul Medical "Repromed" are mulţi angajaţi, având o capacitate de spitalizare de 28 paturi. Genul principal de activitate ale reclamantului, atestat şi de extrasul din registrul de stat al persoanelor juridice este : acordarea serviciilor medicale consultativ-curative de ambalator şi staţionar, chirurgie generală, plastică, reconstructivă, endoscopică, anesteziologie şi reanimatologie, consultaţia medicilor: internist, pediatru, obstetrician-ginecolog, chirurg, urolog, proctolog, ortoped, traumatolog, oncolog, mamolog, ORL, proceduri injectabile, USG, ţin de domeniul sănătăţii publice, motiv care sistare activităţii în domeniul prestării serviciilor*

*medicale, reprezintă în esență sistare activității comerciale. Cifra anuală de afaceri în domeniul prestării serviciilor medicale este destul de mare, motiv din care riscul de sistare a activității reclamantului, reprezintă un risc iminent de cauzare a unor prejudicii materiale iremediabile. SRL "Repromed" în calitate de prestator de servicii medicale, pentru a-și justifica încrederea atât în raport cu pacienții, cât și creditorii societății, precum și certitudinea angajaților, majoritatea medici de profesie, se confruntă cu o necesitatea vitală pentru a-și securiza siguranța activității de domeniu, inclusiv împotriva riscurilor întreprinderii de către pârât și a altor acțiuni de sistare a activității în baza deciziei contestate. Subsidiar, invocă faptul că decizia nr. 299 din 30.11.2023 în sensul în care a fost formulat de către autoritatea emitentă, provoacă suspiciuni serioase de ilegalitate, atât sub aspectul temeiniciei cât și întinderea efectelor, în sensul în care pârâtul deja a întreprins acțiuni de constatare a pretinsei vinovății a reclamantului, iar pentru data de 13.12.2023 a invitat prin citație contravențională să se prezinte reclamantul la sediul pârâtului pentru aplicarea sancțiunii contravenționale."*

Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal și-a expus opinia scrisă pe marginea acțiunii de contencios administrativ prin **referința** anexată la materialele cauzei, solicitând respingerea integrală a cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată. *(f.d. 53-57)*

În ședința de judecată, SRL "Repromed" nu s-a prezentat deși a fost citată în mod legal despre data, locul și ora derulării procesului judiciar, în virtutea art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsă.

În ședința de judecată, reprezentantul Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, Sandu Igor, nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea ei ca neîntemeiată.

În ședința de judecată Buzu Valeriu și Buzu Marina nu s-au prezentat deși a fost citați în mod legal despre data, locul și ora derulării procesului judiciar, în virtutea art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora.

**Aprecierea instanței de judecată.**

*Audiind poziția participanților prezenți la proces, analizând piesele dosarului prin prisma rigorilor art. 130 din Codul de procedură civilă prin coraportare la prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea dedusă judecății este admisibilă, însă neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele considerente.*

Conform **art. 22 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În concordanță cu **art. 93 din Codul administrativ**, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant

probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform **art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ**, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În acord cu **art. 194 alin. (1) din Codul administrativ**, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În conformitate cu **art. 195 din Codul administrativ**, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169-171.

Conform **art. 219 din Codul administrativ**, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

În conformitate cu **art. 225 din Codul administrativ**, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform **art. 118 alin. (3) din Codul de procedură civilă**, circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform **art. 121 din Codul de procedură civilă**, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar **art. 122 din Codul de procedură civilă** prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu

pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

***Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.***

**1.** Revendicările părții reclamante se circumscriu acțiunii în contestare (art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ și art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ) care sunt susceptibile examinării de către instanțele de contencios administrativ. Or, partea reclamantă contestă un act administrativ individual defavorabil în temeiul căreia se constată încălcarea Legii privind protecția datelor cu caracter personal.

**2.** Partea reclamantă a revendicat un drept subiectiv vătămat.

**3.** Competența jurisdicțională materială și teritorială aparține Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**4.** Prezentul litigiu este exceptat de la procedura prealabilă de tranșare extrajudiciară prin efectul art. 27 alin. (5) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal coroborat cu art. 163 lit. c) din Codul administrativ

**5.** Corelând data comunicării actului contestat, cu momentul înaintării acțiunii în judecată, se atestă încadrarea în interiorul termenului legal de valorificare a acțiunii.

**6.** Nu există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; nu există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; la aceeași sau la altă instanță de judecată nu se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. La fel, acțiunea de contencios administrativ corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și a fost depusă de o persoană împuternicită.

În această ordine de idei, judecătorul constată cu certitudine că partea reclamantă a respectat rigorile de admisibilitate a prezentei acțiuni prevăzute la art. 207 din Codul administrativ.

***Raționamentele instanței de judecată.***

Instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele. Din interpretarea art. 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza *Albină c/România, Hotărâre din 28 aprilie 2005, § 33*).

Articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru Drepturile Omului, obligă instanţele să-şi motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanţelor să ofere un răspuns

detaliat la fiecare argument (a se vedea *Van de Hurk c. Olandei, 19 aprilie 1994, §§ 59 şi 61, Seria A nr. 288, şi Burg c. Franţei (dec.), nr. 34763/02, CEDO 2003-II*). Întinderea obligaţiei de a-şi motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea *Ruiz Torija c. Spaniei şi Hiro Balani c. Spaniei, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A şi 303-B, § 29 şi, respectiv, § 27; şi Helle c. Finlandei, 19 decembrie 1997, § 55, Rapoarte privind hotărîrile şi deciziile 1997-VIII*).

De altfel, instanţa de judecată nu poate exclude un argument sau o circumstanţă pretinsă de o parte care în opinia sa este determinantă şi confirmă poziţia sa, fără a o aprecia prin prisma temeiniciei, pertinenței litigiului în raport cu situaţia de fapt. Or, respectarea principiului egalităţii în faţa legii şi a justiţiei, precum şi dreptul părţilor de a fi auzite, reprezintă un aspect inerent respectării dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 § 1 al Convenţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului şi Libertăţilor Fundamentale.

În plus, principiul *jura novit curia*, aplicabil la judecarea litigiilor enunţă că judecătorul trebuie să aplice acel text de lege care corespunde situaţiei de fapt calificate juridic de către parte, în măsura în care situaţia de fapt respectivă este confirmată de probele administrate în cauză.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului reiterează că efectul articolului 6 § 1 din Convenţie este, *inter alia*, de a plasa un ”tribunal” sub o obligaţie de a efectua o examinare adecvată a declarațiilor, argumentelor şi probelor, fără a prejudicia evaluarea acestora sau a faptului dacă ele sunt relevante pentru decizia sa.

Totodată instanța învederează jurisprudența Curţii Europene a Drepturilor Omului, care statuează că întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum şi de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale şi de practicile diferite privind prezentarea şi redactarea sentințelor şi hotărârilor în diferite state (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Van den Hurk împotriva Olandei din 19 aprilie 1994, paragraful 61*).

Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din 19 februarie 1997, paragraful 60*). Or, conform regulilor unui proces echitabil, pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, instanţa are obligaţia să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt identificate spre apreciere şi să nu să se limiteze doar la însușirea motivelor şi concluziilor date de participanții procesului.

Comisia Europeană în anul 2006 prin Compendiul de «cele mai bune practici» privind managementul timpului în cazul procedurilor judiciare (Strasbourg, 8 decembrie 2006, CEPEJ(2006)13) [6], a stabilit că, „Judecătorii joacă rolul unui “terţ imparţial” în procesul de soluţionare a unui conflict.

Noţiunea de “act administrativ” este definită atât în legislația autohtonă, cât şi în Rezoluţia (77) Cu privire la protecţia individului faţă de actele autorităţilor administrative, adoptată de Comitetul de Miniştri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. În accepțiunea

reglementărilor enunțate, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voinţă, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorităţi publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorităţii publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertăţile sau interesele persoanelor fizice sau juridice şi care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Controlul judiciar exercitat asupra administraţiei publice dispune de câteva trăsături distincte: este exercitat de către instanţa judecătorească care este independentă sub aspect organizaţional şi funcţional faţă de subiectul controlat; prin intermediul controlului se exercită funcţia instanţei de judecată (justiţiei) în calitatea sa de putere independentă din sistemul frânelor şi contrabalanţelor, care constituie o garanţie a legalităţii şi a contracarării abuzurilor de putere din partea autorităţilor executive; se realizează în cadrul procesului judiciar reglementat de normele juridice procesuale; un cerc de subiecţi speciali ai acestor raporturi juridice; existenţa unui litigiu de drept public în calitate de temei al activităţii de control judiciar; controlul judiciar urmăreşte realizarea a două scopuri: pe de o parte, asigurarea protecţiei drepturilor şi intereselor legale ale persoanelor fizice şi juridice, adică a interesului particular, pe de altă parte, neadmiterea excesului de putere din partea executivului, adică a interesului public; activitatea instanţelor de control asupra autorităţilor administraţiei publice este limitată de următoarele condiţii: temei al exercitării acestuia serveşte doar depunerea unei cereri din partea persoanelor interesate, adică controlul judiciar este mijlocit sau pasiv; obiect al activităţii de control îl constituie doar respectarea de către subiect a cerinţelor legalităţii, dar nu şi ale oportunităţii.

La data de 29 august 2023, în adresa CNPDCP a parvenit cererea înregistrată cu nr. B-670/23, prin care Buzu Valeriu a reclamat pretinsul fapt de încălcare a dreptului de acces la datele cu caracter personal ce vizează copilul său *****, de către SRL ”Repromed”, manifestate prin refuzul companiei la accesul datelor cu caracter personal a minorului *****, făcându-se trimitere la un act normativ departamental care a fost adoptat înaintea intrării în vigoare a Legii nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, inclusiv pe motiv că nu au fost indicate detalii suficiente și concludente pentru identificarea informației solicitate. Totodată, prin cererea adresată, Buzu Valeriu a solicitat efectuarea unui control cu privire la refuzul dreptului de acces al datelor cu caracter personal al copilului minor ***** efectuat de către administrația SRL ”Repromed”.

Urmare a examinării celor reclamate, prin decizia nr. 299 din 30 noiembrie 2023, CNPDCP a dispus:

1. Constatarea încălcării dreptului de acces la datele cu caracter personal ale cet. ***** prevăzute la art. 13 alin. (1) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, de către SRL ”Repromed”, în circumstanțele de fapt și de drept descrise în prezenta decizie.

2. În conformitate cu art. 27 alin. (5) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal, operatorul, persoana împuternicită de către acesta sau subiectul datelor cu caracter personal pot contesta decizia Centrului direct în instanța de judecată (Judecătoria Chișinău,

sediul Râșcani, situată la adresa: mun. Chișinău, bd. Kiev nr. 3) în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile.

În accepțiunea **Legii privind protecția datelor cu caracter personal,**

*Date cu caracter personal* – orice informaţie referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă (subiect al datelor cu caracter personal). Persoana identificabilă este persoana care poate fi identificată, direct sau indirect, prin referire la un număr de identificare sau la unul ori mai multe elemente specifice identităţii sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale.

*Categorii speciale de date cu caracter personal* – datele care dezvăluie originea rasială sau etnică a persoanei, convingerile ei politice, religioase sau filozofice, apartenenţa socială, datele privind starea de sănătate sau viaţa sexuală, precum şi cele referitoare la condamnările penale, măsurile procesuale de constrîngere sau sancţiunile contravenţionale.

*Prelucrarea datelor cu caracter personal* – orice operaţiune sau serie de operaţiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal prin mijloace automatizate sau neautomatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, păstrarea, restabilirea, adaptarea ori modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ştergerea sau distrugerea.

*Sistem de evidenţă a datelor cu caracter personal* – orice serie structurată de date cu caracter personal accesibile conform unor criterii specifice, fie că este centralizată, descentralizată ori repartizată după criterii funcţionale sau geografice.

*Operator* – persoana fizică sau persoana juridică de drept public sau de drept privat, inclusiv autoritatea publică, orice altă instituţie ori organizaţie care, în mod individual sau împreună cu altele, stabileşte scopurile şi mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal prevăzute în mod expres de legislaţia în vigoare.

Instanța evidențiază că, în hotărârile sale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului explică noțiunea ”date cu caracter personal” făcând trimitere la Convenția 108 a Consiliului Europei pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal din 28 ianuarie 1981, intrată în vigoare în 1985 și modernizată în 2018 (”Convenția 108”), al cărei scop este acela de a ”garanta pe teritoriul fiecărui stat parte, fiecărei persoane fizice [...] respectarea drepturilor și libertăților sale fundamentale și, în special, dreptul la viața privată, față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal care îl privesc (art. 1)” *[Amann împotriva Elveției (MC), 2000, pct. 65; Haralambie împotriva României, 2009, pct. 77]*. Curtea precizează, în mod clar, că, în temeiul art. 2 din Convenția 108, datele cu caracter personal sunt definite ca *”orice informație privind persoana fizică identificată sau identificabilă” [Amann împotriva Elveției (MC), 2000, pct. 65; Haralambie împotriva României, 2009, pct. 77]*. Prin urmare, astfel de date nu includ numai elemente care pot conduce la stabilirea directă a identității civile a unei persoane (”persoana vizată”), cum ar fi numele sau prenumele acesteia *[Guillot împotriva Franței, 1996, pct. 21-22; Mentzen împotriva Letoniei (dec.), 2004; Güzel Erdagöz împotriva Turciei, 2008, pct. 43; Garnaga împotriva Ucrainei, 2013, pct. 36; Henry Kismoun împotriva Franței, 2013, pct. 25; Hájovský împotriva Slovaciei, 2021, pct. 11-12 și 41]*, ci și

orice element care ar putea conduce indirect la identificarea unei persoane, cum ar fi adresele IP (Internet Protocol) dinamice *(Benedik împotriva Sloveniei, 2018, pct. 107-108)*.

În temeiul art. 2 din Convenția 108, o ”prelucrare de date” include: ”orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal, cum ar fi colectarea, stocarea, păstrarea, modificarea, recuperarea, dezvăluirea, punerea la dispoziție, ștergerea sau distrugerea sau efectuarea unor operațiuni logice și/sau aritmetice în legătură cu astfel de date”. Odată cu dezvoltarea tehnologiilor, operațiunile care pot constitui ”prelucrare de date” iau forme foarte diferite.

Un element semnificativ, deși nu în mod necesar decisiv, este acela de a ști dacă o persoană are dreptul să aibă așteptări rezonabile privind protecția vieții sale private *[Perry împotriva Regatului Unit, 2003, pct. 37; Bărbulescu împotriva României (MC), 2017, pct. 80]*. În ceea ce privește activitățile on-line, anonimatul informațiilor cu caracter personal on-line constituie un element important în această apreciere.

Art. 8, care asigură, în primul rând, protecția datelor cu caracter personal, impune, în esență, statelor obligația de a se abține de la orice ingerință arbitrară în exercitarea dreptului la respectarea ”vieții private și de familie, a domiciliului și a corespondenței” unei persoane, indiferent dacă este vorba despre activitatea autorităților publice sau a organizațiilor private cărora statul le-a delegat în prealabil responsabilitățile sale. Această cerință mai degrabă negativă poate fi completată de obligații pozitive inerente respectării efective a drepturilor garantate de Convenție *[Bărbulescu împotriva României (MC), 2017, pct. 108]*. Atunci când o măsură care aduce atingere protecției datelor cu caracter personal ale unei persoane este luată de o persoană sau o entitate care aparține strict sectorului privat, Curtea examinează cauza din perspectiva obligațiilor pozitive ale statului.

Paragraful al doilea al art. 8 precizează condițiile în care poate exista o ingerință în exercitarea unui drept protejat; o astfel de ingerință trebuie să fie ”prevăzută de lege”, să urmărească un ”scop legitim” și să fie ”necesară într-o societate democratică”.

Consimțământul prealabil al persoanei vizate cu privire la transmiterea, divulgarea sau publicarea datelor sale se dovedește a fi un factor important, chiar dacă nu decisiv, pentru a stabili, într-o cauză, dacă astfel de operațiuni constituie o atingere adusă dreptului său la viață privată *(M.S. împotriva Suediei, 1997, pct. 31, 35; M.M. împotriva Regatului Unit, 2012, pct. 186, 189)* sau dacă pot fi considerate ca fiind ”prevăzute de lege” în sensul art. 8 § 2 *(Radu împotriva Republicii Moldova, 2014, pct. 27; Mockutė împotriva Lituaniei, 2018, pct. 101)*. Curtea a concluzionat că a fost încălcat art. 8 într-o serie de cauze în care divulgarea datelor cu caracter personal de către operatorul de date avusese loc fără consimțământul persoanei în cauză *(Radu împotriva Republicii Moldova, 2014, pct. 30, 32; Mockutė împotriva Lituaniei, 2018, pct. 103, 106; Peck împotriva Regatului Unit, 2003, pct. 85-87; Sõro împotriva Estoniei, 2015, pct. 17-19, pct. 64)*.

Pentru a fi valabil, consimțământul persoanei vizate trebuie să fie clar și fără echivoc *(M.S. împotriva Suediei, 1997, pct. 32; Konovalova împotriva Rusiei, 2014, pct. 47-48)*.

Comunicările on-line și conținutul acestora sunt mult mai susceptibile decât presa să aducă atingere exercitării și beneficiului drepturilor și libertăților fundamentale, în special dreptului la viață privată. *(M.L. și W.W. împotriva Germaniei, 2018, pct. 91 și trimiterile citate).*

Instanța va reaminti că, prin *date cu caracter personal* se înţeleg acele informaţii care pot fi puse direct sau indirect în legătură cu o persoană fizică identificată sau identificabilă, cum ar fi, cu titlu de exemplu, numele, prenumele, cod numeric personal, adresa, telefonul, imaginea, vocea, situaţia economico-financiară, profesia etc. Având în vedere necesitatea de a apăra şi respecta dreptul fundamental la viaţa intimă şi privată, protecţia datelor cu caracter personal constituie un domeniu deosebit de important.

În acord cu art. 13 alin. (1) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal, orice subiect al datelor cu caracter personal are dreptul să obţină de la operator, la cerere, fără întîrziere şi în mod gratuit: a) confirmarea faptului că datele care îl privesc sînt sau nu sînt prelucrate de acesta, de asemenea informaţii referitoare la scopurile prelucrării, categoriile de date avute în vedere şi destinatarii sau categoriile de destinatari cărora le sînt dezvăluite datele; b) comunicarea, într-o formă inteligibilă şi într-un mod care nu necesită un echipament suplimentar, a datelor cu caracter personal care fac obiectul prelucrării, precum şi a oricărei informaţii disponibile privind originea acestor date; c) informaţii privind principiile de funcţionare a mecanismului prin care se efectuează prelucrarea automatizată a datelor care vizează subiectul datelor cu caracter personal; d) informaţii cu privire la consecinţele juridice generate de prelucrarea datelor cu caracter personal pentru subiectul acestor date; e) informaţii privind modul de exercitare a dreptului de intervenţie asupra datelor cu caracter personal.

Conform art. 18 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal, orice persoană care a suferit un prejudiciu în urma unei prelucrări de date cu caracter personal efectuată ilegal sau căreia i-au fost încălcate drepturile şi interesele garantate de prezenta lege are dreptul de a sesiza instanţa de judecată pentru repararea prejudiciilor materiale şi morale.

În conformitate cu art. 19 alin. (1) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal, controlul asupra conformităţi prelucrării datelor cu caracter personal cu cerinţele prezentei legi se efectuează de către Centrul Naţional pentru Protecţia Datelor cu Caracter Personal (în continuare – *Centru*), care acţionează în condiţii de imparţialitate şi independenţă.

Conform art. 20 alin. (1) lit. a) din Lege, Centrul are următoarele atribuţii: a) monitorizează respectarea legislaţiei cu privire la protecţia informaţiei şi controlează aplicarea acesteia, în special dreptul la informare, de acces la date, de intervenţie asupra datelor şi de opoziţie.

În conformitate cu art. 87, 88, 92, 93 din Codul administrativ, autoritatea publică se conduce de probele pe care le consideră necesare, conform dreptului discreționar, pentru investigarea stării de fapt. În special ea poate: să solicite informații de tot felul; să audieze participanți, martori și experți/specialiști sau să solicite declarații scrise din partea acestora; să solicite acte și dosare; prin sesizarea directă a lucrurilor, să își creeze propria impresie despre un caz sau despre situația de la fața locului (cercetarea probei la fața locului). Participanții la procedura administrativă sînt obligați să colaboreze în cadrul cercetării stării de fapt. Ei urmează să indice, în special, asupra faptelor și probelor care le sunt cunoscute și să prezinte documentele

pe care le deține. Autoritatea publică decide conform convingerii sale libere dacă consideră o faptă drept existentă, luând în considerare întreaga procedură administrativă, inclusiv toate probele. Autoritatea publică ia în considerare toate faptele care au importanță pentru caz, inclusiv cele favorabile participanților. Fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

În conformitate cu art. 61 alin. (1) și alin. (2) din Codul familiei, drepturile şi interesele legitime ale copiilor sînt apărate de către părinţii lor. Părinţii sînt reprezentanţii legali ai copiilor lor şi acţionează în numele lor în relaţiile cu toate persoanele fizice şi juridice, inclusiv în autorităţile administraţiei publice şi instanţele judecătoreşti, fără a avea nevoie de împuterniciri speciale.

În lumina conduitei reclamantului în cadrul procedurii administrative, ținând cont de prevederile art. 87 din Codul administrativ, CNPDCP s-a condus de probele prezentate de părți, pentru investigarea stării de fapt.

CNPDCP, în cadrul efectuării controlului legalității prelucrării datelor cu caracter personal a determinat că, reprezentatul legal al subiectului de date Buzu Valeriu la depunerea cererii, s-a identificat prin prezentarea buletinului de identitate către reprezentantul SRL ”Repromed”, inclusiv a anexat copia certificatului de naștere a copilului ***** în care se regăsește numele, prenumele și IDNP tatălui, precum și ale copilului - date care ar fi fost suficiente pentru identificarea persoanei, precum și calitatea acestuia în raport cu minorul vizat. Totodată, în cazul în care operatorul de date avea careva dubii referitor la veridicitatea identității persoanei și calitatea acestuia de părinte, precum și drepturile acestuia, putea să întreprindă acțiuni rezonabile pentru înlăturarea confuziilor create, printr-un simplu apel telefonic către mama minorului pentru concretizări suplimentare, sau după caz, solicitarea documentelor în formă originală, prezentate în copie de către Buzu Valeriu.

Se atrage atenția asupra faptului că, deși cererea reprezentantului legal al subiectului de date, Buzu Valeriu a fost recepționată la data de 15 august 2023 de către SRL ”Repromed”, ultimul nu a furnizat prin răspunsul nr. 76 din 21 august 2023 cererea repetată a lui Buzu Valeriu privind accesul la datele medicale, eliberarea certificatului cu privire la serviciile de sănătate și intervențiile medicale, eliberarea copiilor de pe toate actele ce vizează copilul minor *****, ce denotă că operatorul/SRL ”Repromed” a refuzat oferirea informațiilor solicitate de reprezentatul subiectului de date, fapt ce a dus la încălcarea prevederilor art. 13 alin. (1) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal.

Or, respectarea drepturilor subiecților de date de către operatorii de date este o chestiune crucială în contextul protecției datelor și a vieții private.

În conformitate cu reglementările comunitare europene privind protecția datelor, precum Regulamentul (EU) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (GDPR), operatorii de date au obligația de a respecta/realiza drepturile sale de date.

Potrivit Considerentului 63 din GDPR, o persoană vizată ar trebui să aibă drept de acces la datele cu caracter personal colectate care o privesc și ar trebui să își exercite acest drept cu ușurință și la intervale de timp rezonabile, pentru a fi informată cu privire la prelucrare și pentru a verifica legalitatea acesteia. Acest lucru include dreptul persoanelor vizate de a avea acces la datele lor privind sănătatea, de exemplu datele din registrele lor medicale conținând informații precum diagnostice, rezultate ale examinărilor, evaluări ale medicilor curanți și orice tratament sau intervenție efectuată.

Orice persoană vizată ar trebui, prin urmare, să aibă dreptul de a cunoaște și de a i se comunica în special scopurile în care sunt prelucrate datele, dacă este posibil perioada pentru care se prelucrează datele cu caracter personal, destinatarii datelor cu caracter personal, logica de prelucrare automată a datelor cu caracter personal și, cel puțin în cazul în care se bazează pe crearea de profiluri, consecințele unei astfel de prelucrări. Dacă acest lucru este posibil, operatorul de date ar trebui să poată furniza acces de la distanță la un sistem sigur, care să ofere persoanei vizate acces direct la datele sale cu caracter personal. Acest drept nu ar trebui să aducă atingere drepturilor sau libertăților altora, inclusiv secretului comercial sau proprietății intelectuale și, în special, drepturilor de autor care asigură protecția programelor software. Cu toate acestea, considerațiile de mai sus nu ar trebui să aibă drept rezultat refuzul de a furniza toate informațiile persoanei vizate. Atunci când operatorul prelucrează un volum mare de informații privind persoana vizată, operatorul ar trebui să poată solicita ca, înainte de a îi fi furnizate informațiile, persoana vizată să precizeze informațiile sau activitățile de prelucrare la care se referă cererea sa.

În acest context, se reține că respectarea acestor drepturi nu numai că este o obligație legală, ci și contribuie la construirea încrederii între operatorii de date și subiecții de date, de asemenea, asigură că prelucrarea datelor să fie echitabilă, transparentă și respectă principiile de protecție a vieții private.

Totodată instanța atestă că, prin decizia sa, CNPDCP nu a intervenit față de SRL ”Repromed” cu acțiuni ce ar perturba/afecta activitatea operatorului sau a angajaților săi, dar a efectuat o investigație în baza unei plângeri a subiectului de date, venind cu constatări și dispoziții pentru operatorul de date de a respecta solicitarea subiectului de date de ași exercita drepturile, în temeiul Legii nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal.

Astfel, potrivit pct. 1 din Regulamentul Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, structurii, efectivului-limită și a modului de finanțare a Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, aprobat prin Legea nr. 182/2008, CNPDCP este o autoritate publică autonomă, independentă și imparțială față de alte autorități publice, persoane fizice și juridice, care își exercită atribuțiile ce îi sânt date în competență prin Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal.

În acord cu prevederile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal, controlul asupra conformității prelucrării datelor cu caracter personal cu

cerințele prezentei legi se efectuează de către CNPDCP, care acționează în condiții de imparțialitate și independență.

Astfel, prin neprezentarea informațiilor/datelor solicitate de către Buzu Valeriu, CNPDCP prin decizia nr. 299 din 30 noiembrie 2023, a constatat încălcarea dreptului de acces la datele cu caracter personal ale lui *****, prevăzute la art. 13 alin. (1) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal, de către SRL ”Repromed”.

Instanța conchide că, acțiunea de contencios administrativ este neîntemeiată și pasibilă respingerii, dreptul discreționar a fost valorificat elocvent, motivarea este corespunzătoare, totodată abuzuri nu au fost admise în cadrul procedurii administrative.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

**h o t ă r ă ș t e:**

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată ”Repromed” împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, terți Buzu Valeriu și Buzu Marina, cu privire la anularea deciziei nr. 299 din 30 noiembrie 2023.

Hotărârea susceptibilă de atac cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii judecătorești, prin intermediul instanței emitente.

**Președintele ședinței**
**Judecătorul** **Gandrabur Marcel**